

BOŽIĆ U ORAHOVOJ LJUSCI

Stjepan Lice, *Božić u orahovoj ljusci*, Tevizija, Zagreb 1994.

Napisane riječi otkrivaju srce iz kojeg izviri, a srce otkriva čovjeka, progovarajući o njemu kao ogledalo o licu što ga promatra. Čitajući riječi i osluškujući misli iz srca auktora zbirke priča *Božić u orahovoj ljusci*, osjećaju se otkucaji srca današnjeg čovjeka koji se bori da pod naslagama suvišnosti svijeta tiho rasvijetli ideal čovjeka u sebi. Kako se riječi nižu iza zavjese nepoznatog sve se više otkriva jedno blago lice, u svoj jednostavnosti cijelo posvećeno velikoj brizi za oživljavanje života u sebi i oko sebe.

Među listovima ove knjižice kao u maloj orahovoj ljusci leži cijeli jedan svemir duše, djetinji čist i jednostavan, a opet prosjački gladan i kraljevski bogat. Ta mala orahova ljuska sadrži zvjezdano sjemenje što gori od čežnje da bude posijano na njivu srdaca. Te poruke neba, spuštene do ruha krajnje jednostavnosti, iznjedrene iz punine duše, teže da se usidre baš tamo gdje jedino mogu rasti: u srce.

Božić u orahovoj ljusci zaštićeno je i toplo ognjište oko kojeg se, u svijetu malenom poput kakvog oraha, otkrivaju i daruju darovi roditeljstva i djetinjstva, i sve to u iščekivanju rođenja Onoga koji donosi svjetlo i život. To je zapravo neprekinuto iščekivanje Kristovog rođenja u svakome od nas, u svakom vremenu i na svakom mjestu. To je bliska, intimna poruka ljubavi, koja je jedina moćna zbiljski povezati ljude i donijeti sreću u život svakoga čovjeka.

U kratkim, efektno ispričanim pričama koje sadrži ova mala zbirka, nudi se sasvim otvoreno, čisto i jednostavno, slika stvarnoga života prožeta trajnom toplinom srca što pokazuje kako je smisao življenja samo u Ljubavi.

Čovjek čezne za zaštitom, sigurnošću, toplinom. Okvir u koji je ta čežnja preslikana je obitelj, ono zajedništvo u kojem svoje ispunjenje nalazi "potreba za čovjekom". U ovoj se knjizi ne govori o obitelji kao instituciji koja pomaže duhovno-fizičku integraciju pojedinca u društvo, niti o obitelji kao stanici razvoja i napretka, nego o obitelji kao zajednici, na razini kršćanskog shvaćanja sveopćeg bratstva i sestrinstva svih ljudi međusobno i s Bogom. Obitelj smo svi mi koji živimo jedni pored drugih, ali pravo tek onda kad zaživimo jedni u drugima, jedni za druge. Tako će se stvoriti obitelj povezana duhom u kojoj se žedna srca mogu napojiti kapljom sreće s izvora istine.

Poruke *Božića u orahovoj ljusci* i jesu upravo u tome: ustrajno gorjeti poput svijeće, da bi bližnji mogao rasti živeći od moje ljubavi; neumorno služiti u trajnom predanju za bližnjega; biti duhom povezan sa svojim korijenima i s ljubavlju oslušivati glas istine; primati i darivati Krista.

U prvom dijelu ove nesvakidašnje knjižice stoji niz priča pod naslovom *Orah*. Toplo i blago, poput strujanja bliske ljubavi u hladnoj božićnoj noći do srca dopiru poruke života, značenje borbe i svakodnevnih napora na putu otkrivanja smisla. Svojom jednostavnošću, ove male pričiće približavaju svakom otvorenom srcu onaj cilj kojeg zastiremo tolikim suvišnostima, pretvarajući život u bezvoljnost i ravnodušnost čak i prema biti postojanja.

Drugi dio pod naslovom *Dlan* skùp je konkretnih, a opet na osebujan način imaginarnih, priča-slika u kojima se pisac duhom prenosi na povijesnu razinu zbivanja, slikovito uobličujući poruku Božića snagom efektnog umjetničkog i duhovnog zamišljaja. Ovaj skùp slika može izgledati poput projekcije u prošlost, ali poruka istine veže ih uz sadašnjost. Vrijeme, poručuje pisac, zasigurno nije granica niti smije biti prepreka Istini. Istina premošćuje svaku udaljenost, povezujući u jedno rubove postojanja.

Posljednji dio, naslovljen *Vrata* već u naslovu simbolički i nena-metljivo otvara pogled znatiželjnom djetetu u vlastitu duhovnu stvarnost. Toliko smo otvoreni pozivu jedinstvene Ljubavi, koja nas svojom ljepotom svakodnevno izaziva i doziva, koliko prepoznamo da je to poziv na suradnju i djelovanje na putu spasenja koji prokušanu dušu obogaćuje zlatom plemenitosti. Ta Ljubav stvara, otvara prostor, proširen zajedništvom s piscem nastalim čitanjem njegovih božićnih priča, u koji svaki čitatelj, glasom vlastite savjesti i tragom svojih ruku, treba upisati odgovor na pitanje da li su vrata njegova srca otvorena ili zatvorena; da li se rado i bez neugorne škripe otvaraju kad nečija samotna ruka na njih pokuca, ili iza "sigurnosti zatvorenih vrata" radije ostajemo u svom "miru" i svojoj samodostatnosti.

Posljednja priča drukčijim riječima upućuje istu onu poruku, davno izrečenu u Kristovu *Govoru na gori*, koju nikako ne bismo smjeli zaboraviti: budite poput djece; narastite do veličine njihove jednostavnosti; ne zaboravite nikada da ste pozvani *biti* i svojim življenjem svijetom pronijeti ljubav Božju.

Matilda Marović

HODOČASNIK RIJEČI

Diethard Zils, *Pilger des Wortes - Hodočasnih riječi. Auswahl aus der Poesie - Izbor iz poezije*, (preveli Ivica Lovrić i Frano Prcela), Dominikanski provincijalat i Nakladni zavod Globus, Zagreb 1994, 155 str.

Blagoslovljene riječi nepoznatih ljudi što u svojoj jednostavnosti i istinitosti izazivaju šutnju i trnce. Blagoslovljeni nepoznati ljudi koji